viser, at alene missionerne i Bosnien koster over ni milliarder dollars eller ca. 57 milliarder kroner om året. Langt de fleste penge går til opretholdelsen af den NATO-ledede SFOR-styrke på ca. 32.000 mand«. Senere i samme artikel hedder det, at »... alene i Østslavonien... har FN's mission, UNTAES, i årene 1995-97 brugt flere penge, godt 1,2 milliarder kroner om året, end FN brugte til hele sit arbejde i Afrika«.

Derfor vil forslagsstillerne foreslå, at de mange milliarder kroner, som Danmark bruger, og som vil blive brugt i de kommende år på en om- og oprustning af NATO og EU, i stedet bruges til sociale, økonomiske og politiske tiltag, som kan være med til at forhindre de konflikter, som altid opstår, når økonomier kollapser, social elendighed råder og der skabes mulighed for etniske stridigheder og grobund for personer og bevægelser og partier, som udnytter disse konflikter til at så had og strid mellem befolkningsgrupper, religioner og lign.

Forslagsstillerne mener, at den rigtige vej hen imod en mere sikker, stabil og retfærdig verdensorden er gennem en politisk styrkelse af både FN og OSCE. Den eneste måde at opbygge en global retfærdig retsorden er via FN. Derfor må den nuværende danske politik, som støtter en om- og oprustning af NATO og en militarisering af EU, ændres. Hele den nuværende politik vil modvirke en sådan global retsorden. Hvis NATO og EU i årene fremover selv forbeholder sig retten til at afgøre, om, hvor og hvornår der skal interveneres militært, så har man åbnet op for, at andre lande kan gøre det samme. Akkurat som vi allerede har set det i Tjetjenien i disse måneder.

Hvis først USA og NATO, dernæst Rusland, så EU's militære union og siden Kina hver især forbeholder sig retten til selv at fastsætte folkeretten, så vil det selvsagt være umuligt at opretholde en international retsorden. Vi lever i en illusion, hvis vi her i Vesten forestiller os, at de vestlige stormagter kan opretholde et monopol på at fortolke folkeretten, mens f.eks. Kina og Rusland ikke må.

En alternativ dansk udenrigspolitik vil kunne komme i modstrid med EU's udenrigspolitik, hvor det bl.a. er England og Frankrig, som lægger hovedlinjen. Vi har i alt for mange tilfælde kunnet se, at disse lande er så præget af deres tidligere eller nuværende ønske om at spille stormagt eller pleje snævre økonomiske eller geopolitiske interesser, at det afgørende præger EU's udenrigs- og sikkerhedspolitik. Derfor vil det også være et fejltrin at tilslutte Danmark den militarisering, som er under udvikling i Unionen.

Som en konsekvens af den danske underlægning af sin udenrigs- og sikkerhedspolitik tager Danmark ikke selvstændige initiativer i FN, ja, man tilpasser sin afstemning til, hvad der kan opnås enighed om i EU. I disse års danske udenrigspolitik vil der ikke være plads til selvstændige danske udspil, som dengang man i 1980'erne vedtog sanktioner imod Sydafrika, og hvor et folketingsflertal støttede ANC i Sydafrika og bevilgede penge til denne organisation.

Tværtimod vil der med dannelsen af EU-hæren og en fælles udenrigspolitik kunne vedtages militære aktioner, f.eks. i Afrika. I Information den 23.-24. marts 1996 skrev udenrigsminister Niels Helveg Petersen i et svar til Gorm Rye Olsen bl.a., at man må »...skabe bedre rammer for ikke alene at yde bistand til andre landes indsatser på det fredsbevarende område, men også give EU-landene muligheder for at deltage direkte i løsningen af humanitære opgaver, krisestyring og fredsbevarende indsats i overensstemmelse med FN-pagten, det vil sige de såkaldte Petersberg-opgaver«.

Danmark vil heller ikke tage selvstændige initiativer i forbindelse med Burma, hvor EU hidtil ikke har kunnet blive enige om ret meget. Danmark er oven i købet med til at støtte Europa-Kommissionens korstog imod de amerikanske byer og delstater, som har indført deres egne sanktioner imod Burma og firmaer, som handler med og investerer i Burma. Danmark er her med til at støtte Kommissionens pres på den amerikanske regering for, at denne griber ind over for disse byers og delstaters »private udenrigspolitik«.

I stedet må Danmark aktivt arbejde inden for OSCE for udviklingen af konfliktforebyggende aktiviteter og midler og ikke underlægge sig EU-linjen. NATO og EU bekender sig i tale til OSCE og dets virke, men i praksis prioriteres denne organisations arbejde lavt i forhold til NATO og EU.

Danmark skal i OSCE gå i spidsen med forslag om atomvåbenfrie zoner i Vest-, Central- og Østeuropa. Nedrustningsforhandlinger, såvel på det konventionelle som atomare område, skal forstærkes.

Der skal i OSCE og i FN-regi sættes ind i tide med politisk og økonomisk støtte til demokratiske og progressive kræfter. Dette skal sammen med støtte til en retfærdig global handelspolitik medvirke til en løsning af de sociale og økonomiske problemer, som vi ser så mange steder. Derfor nytter det heller ikke at presse »markedsliberalistiske løsninger« ned over lande og befolkninger. Man må i stedet respektere behovet for en solidarisk og lighedsorienteret økonomisk politik.

En sådan aktiv dansk udenrigs- og sikkerhedspolitik vil være perspektivrig. Dette vil også gøre det muligt for Danmark at spille en rolle som mægler og formidler i konflikter. Som den danske udenrigspolitik er